

SKRIFTER UTGIVNA AV FÖRENINGEN
DET GAMLA LUND
XIV. 1932.

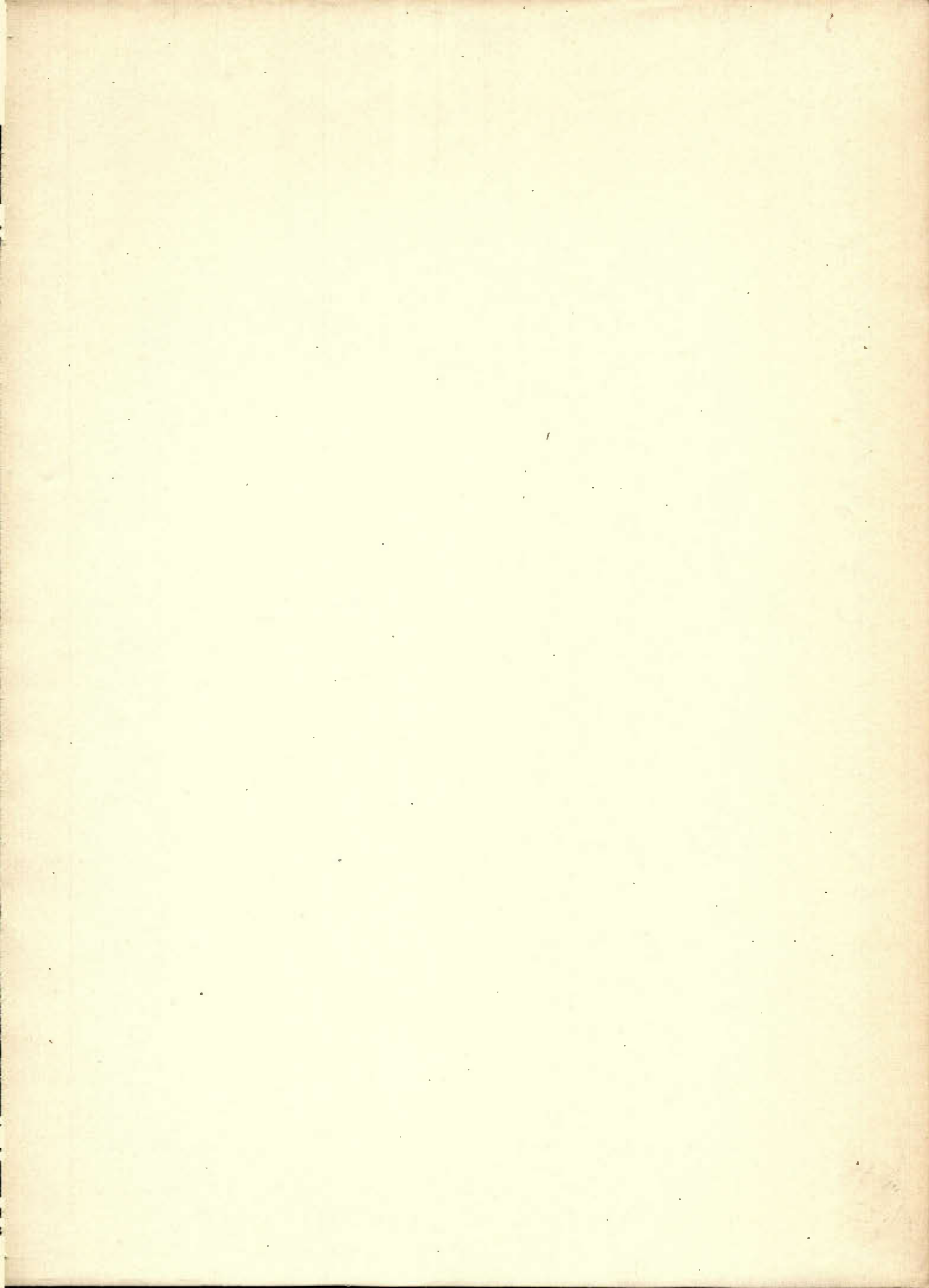
EWERT WRANGEL

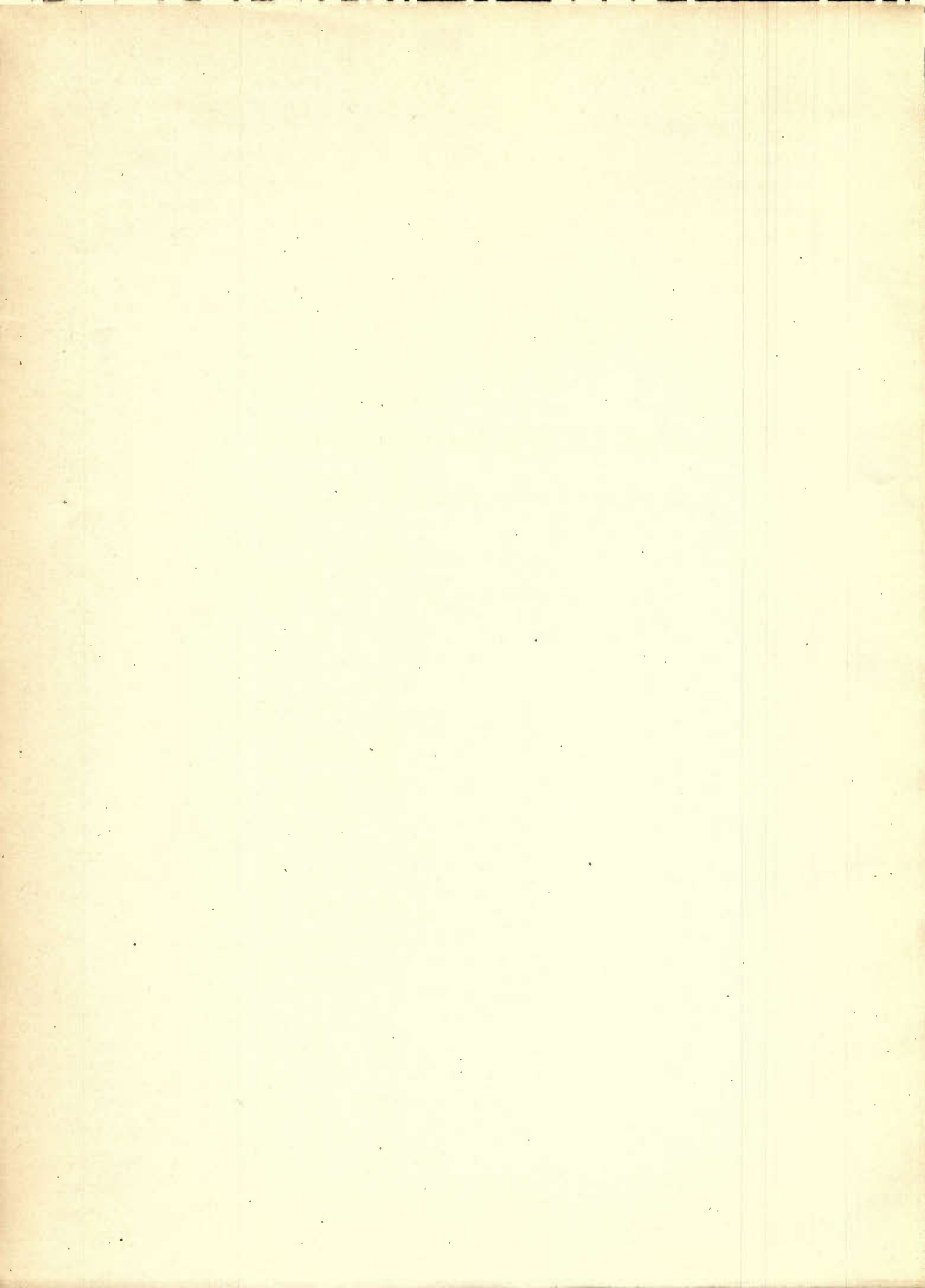
**EN LUNDENSISK
STUDENTKRETS
VID 1800-TALET'S MITT**

MED TECKNINGAR AV CARL WETTER
OCH ANDRA ILLUSTRATIONER

LUND 1933
AKTIEBOLAGET SKÅNSKA CENTRALTRYCKERIET

EWERT WRANGEL.

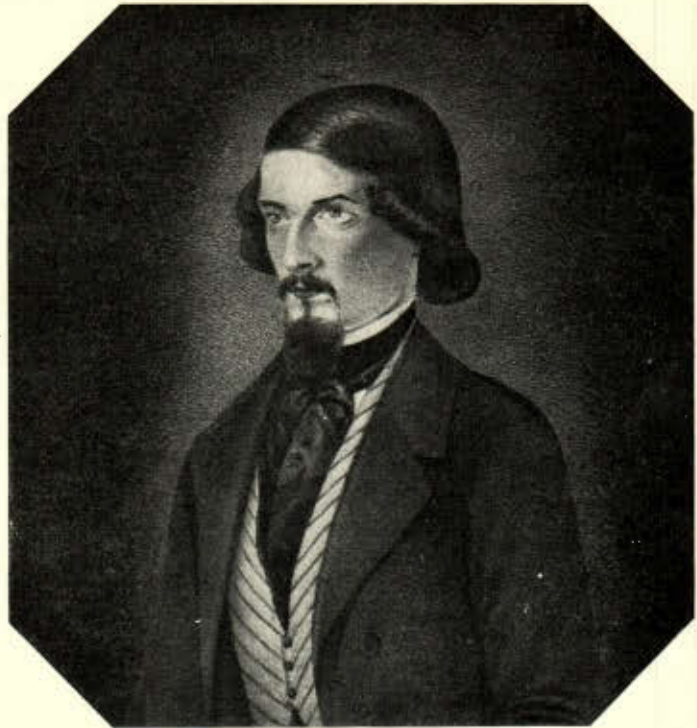

EN LUNDENSISK STUDENTKRETS

VID 1800-TALETS MITT

MED TECKNINGAR AV CARL WETTER

OCH ANDRA ILLUSTRATIONER

CARL WETTER.
Självporträtt (1850-talets början).
Tuschteckning.

SKRIFTER UTGIVNA AV FÖRENINGEN
DET GAMLA LUND
XIV. 1932.

EWERT WRANGEL

EN LUNDENSISK
STUDENTKRETS
VID 1800-TALETS MITT

MED TECKNINGAR AV CARL WETTER
OCH ANDRA ILLUSTRATIONER

LUND 1933
AKTIEBOLAGET SKÅNSKA CENTRALTRYCKERIET

I.

DET var en tid av livlig rörelse bland Nordens, ej minst Sveriges ungdom som 1840-talet inledde, en tid då fosterlandskärleken gick hand i hand med den nordiska samkänslan, tillika en poetisk och musikalisk tid. Det var Johan Nyboms och Gunnar Wennerbergs tid i Uppsala, Otto Lindblads och Carl Vilhelm August Strandbergs i Lund. Det var också Beppo-Sommelius' och Wilhelm von Brauns tid.

De båda sistnämnda gingo icke den akademiska vägen utan den militära. Gustaf Lorentz Sommelius härstammade annars från den bekanta lärda släkten i Lund, men hans natur var mera romantisk än rationell, en poet i lära och leverne, en skuldsatt löjtnant som måste taga avsked men ljöt en hjältes död vid Dybbøl (1848). Han var typisk för "frihetens sångarätt", och på många håll väckte hans 1846 utgivna diktsamlingar anklag: "Vallmoknoppar, plockade på steppen av Beppo" samt "Silhouetter, klippta i papp, samlade av doktor Dulcamara". Till Wilhelm von Braun, också han en poetiskt begåvad löjtnant med irrationella tendenser, återkommer jag nedan.

I Lund blomstrade dikten och sången. Den stora tiden hade visserligen varit Tegnér's, och efterföljarna nådde icke honom. Men poesiens växt var rik och frodig, och diktarnas antal icke ringa. Den unge Carl Lundblad hade tidigt gått hädan, men Assar Lindblad levde kvar, nu förflyttad på något avstånd från Lund såsom kyrkoherde i Öved, liksom Israel Tollin, kyrkoherde i Svedala (sedan i Skabersjö). Den senare var vid 1840-talets början den mest anlitade lundaskalden bredvid Talis Qualis, bekant för många generationer genom det graciösa poemet "Fadderkyssen". Herman

Sätherberg, som 1843 blev medicine doktor i Lund, utgav nu de snart populära häftena "Blommorna vid vägen". Carl Anton Wetterbergh, som tillhört den äldre generationen men återkom till Lund för att bli medicine doktor 1847, hade nu också börjat sin litterära bana — som "Onkel Adam" — och hörde snart till de mest lästa prosaförfattarna. År 1843 utkom en liten diktbok "Övningar att formera våra pennor, av tvenne bröder", varunder dolde sig lundastudenterna Johan och Anders Andersson. Den förre lämnade visserligen snart Lund — för att slutligen bli biskop i Växjö — men den senare dröjde ännu flera år i lärdomsstaden, innan han kom färdigbildad ut som läkare. I den skandinaviska rörelsen deltog Anders Andersson livligt och blev en utav studentmötenas bästa diktare.

"Stud. C. V. A. Strandberg" stod ännu på höstterminen 1846 inskriven i Södermanlands nation, dess ende "aktive" medlem. Han hade då legat i Lund i nio år utan att taga någon examen, men han hade blivit det nya Lunds förnämste diktare och tillika gjort sina lärospån som publicist i "Skånska Correspondenten", de yngre akademikernas för sin tid betydande organ. Hans Vaticanium: "Finland, så jag ville ropa Och från eder allihopa Få ett svar ur hjärtats grund", den stolta utmaningen till den mäktige ryske grannen, framklingade vid det stora skandinaviska studentmötet 1845, då vid festtillställningen på Lundagård Strandberg sprang upp på ett bord och i lågande patos deklamerade sin entusiasmerande dikt. Strax därpå utkommo "Sånger i pansar av Talis Qualis" — som genast måste utges i ny upplaga — och Strandberg var Nordens förklarade ungdomsskald. En frihetens sångare var han, men ingen republikansk rabulist; vid ett annat högtidligt tillfälle i Lund (augusti 1846) riktade han till kung Oscar och hans söner den sedan som "kungssång" upptagna dikten: "Ur svenska hjärtans djup en gång".

Denna sång, som snart flög på allas läppar, hade tonsatts av hans vän Otto Lindblad. Denne var flera år äldre student och hade äntligen, efter femton års studier, blivit magister (doktor) 1844. I Lund har han utfört den oförgätliga gärningen att vara kvartettsångens och Studentsångföreningens skapare. Studentsången höll han alltjämt vid makt, och inom dess kretsar ville man icke gärna släppa honom; men han måste ju leva, och så tog han (1847) emot klockarebeställningen i Norra Mellby.

I uppsättningen av sångare intog Lindblad under 1840-talets förra del trenne musikaliska bröder från Kristianstad. De hette Wetter och kommo från ett välmående borgarhus. Fadern, handlanden och rådmannen Johan Henrik Wetter († 1857), härstammade från Småland — såsom namnet antyder — där slakten givit Jönköping åtskilliga borgare och stiftet flera präster; den siste av dessa, domprosten i Växjö Wilhelm Gustaf Wetter, var under flera år docent i Lund. — Modern hette Anna Gustava Lundberg († 1871). — När docenten Wetter 1844 lämnade Lund — för att tillträda en lärarebefattning i Växjö — hade två av hans kusiner från Kristianstad börjat att studera där. Den äldste var *Vitalis Gustaf Göran Wetter* (född 1822), den andre *Carl Lorenz Henrik Wetter* (född 1824). Den förre vistades fem år i Lund, tog både kameral-examen och juridisk examen, blev vice häradshövding och aktuarie i Skånska hovrätten (död i Kristianstad 1878). Det heter om honom hos G. A. Feuk ("Otto Lindblad och hans sångare 1840—46"): "God flöjtblåsare uppträdde han i konsertparti för flöjt å musikaliska soireer i Lund". Liksom den yngre brodern var han bassångare (2:a bas). Om den yngre heter det hos Feuk: "Han ägde en djup bas-rost". Till Carl Wetter — vars teckningar föranlett denna publikation och som därför är "berättelsens hjälte" — återkommer jag nedan. Med två års mellanrum kom (1845) ytterligare en son av rådmann Wetter till Lund: *Theodor Wilhelm Zacharias*. Denne var född 1827, och även han begåvad med "en vacker sångröst", 1:a bas i den Lindbladiska sångarkretsen. Varken han eller brodern Carl avslutade sina studier vid akademien.

II.

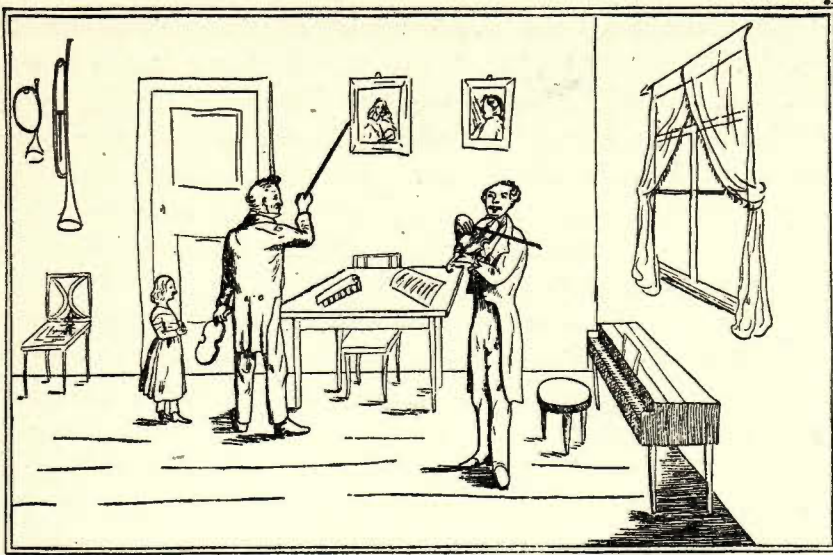
LUNDS universitet befann sig på 1840-talet ingalunda i nedgång, mot årtiondets slut snarare i starkt uppsving. Några av de största namnen hade visserligen försvunnit: Tegnér och Agardh, liksom deras äldre generationer. Men i vetenskapligt avseende blomstrade både den teologiska och den filosofiska fakulteten.

Den juridiska hade blott ett stort namn: C. J. Schlyter. Den medicinska räknade vid årtiondets slut P. E. Gellerstedt och N. H. Lovén samt A. S. Bruzelius bland sina lärare.

Det var nu den "stora teologiska fakultetens" tid, som grundlagts av M. Ahlman och till organ haft Theologisk Qvartalsskrift; dess fyra ordinarier voro (vid årtiondets slut) H. Reuterdahl, J. H. Thomander, H. M. Melin och E. G. Bring, adjunkter voro A. N. Sundberg och W. Flensburg.

Berömda namn hade också den naturvetenskapliga avdelningen av filosofiska fakulteten: Sven Nilsson, J. W. Zetterstedt och N. J. Berlin samt (såsom adjunkt) W. Liljeborg; J. G. Agardh hade också nu blivit e. o. professor och uppehöll namnets anseende. Den humanistiska avdelningen hade också en del bekanta personligheter att framvisa: C. G. Brunius, J. G. Ek, C. J. Tornberg m. fl. Filosofen företräddes av P. Genberg och L. F. Westman, mindre framträdande som vetenskapsmän än som representativa personligheter. C. A. Hagberg, "professor Norbergianus" d. v. s. i levande språk, blev nu bekant som vår förnämste Shakespeareöversättare: han hade genom tidskriften "Studier, kritiker och notiser" blivit en av landets ledande litterära krafter.

Både på vetenskapens och vitterhetens område hävdade Lund sitt anseende. Därtill kom också glansen av den Lindbladiska studentsången. Studentantalet hade också börjat att något ökas, det uppgick t. ex. enligt den tryckta katalogen vårterminen 1851 till 463 (däri inberäknade 33 "preliminarister"). Tryckta kataloger hade (från 1820-talet) någon gång förekommit, men först från 1849 föreligga de i samlad följd. Vi ha emellertid nu att uppsöka en studentkrets från vårterminen 1846 och få då gå till de i universitetets arkiv förvarade Nationstabellerna. Den stora skånska nationen hade 1833 blivit delad i sex avdelningar — fem av dessa äro nu särskilda "nationer", den återstående avdelningen, som i nummerföljden var den andra, omfattade "Lunds distrikt" d. v. s. de kringboende, "periokerna", som de ännu kallades på 1880-talet. Gå vi nu till Kristianstads avdelning (den sjätte), så finna vi den nämnda termin omfatta 34 medlemmar. För den Skånska nationen var J. H. Thomander nu inspektor och docenten Bernhard Cronholm kurator. Som kurator för sjätte avdelningen fungerade docenten S. Cavallin, vilken också

MUSIKLEKTION I LUND PÅ 1840-TALET.
(Efter Afze, "En students missöden".)

var Skånska nationens prokurator; under dessa år framträdde han som översättare av Platon ("Staten"), sedan blev han bekant som det skånska Herdaminnets utmärkte författare.

III.

DEN krets av studenter, som de båda yngre bröderna Wetter tillhörde, utgjordes naturligt nog av landsmän och kamrater från hemstaden, därjämte av några från andra skånska avdelningar samt från Blekinge. Det är år 1846 vi införas i denna krets, och anledningen är ett litet porträttalbum, innehållande av Carl Wetter utförda små konterfej, vilket album blivit bevarat¹⁾ och f. n. ligger framför mig.

¹⁾ Albumet, som i denna publikation följer i facsimil, innehaves av magister Carl Rothstein, i vars familj det synes hava blivit bevarat kanske redan från

Wetter har med sin prydliga stil textat ett titelblad med årtalet 1845; det var då — kanske till julen — han fick den lilla ritboken. Det första daterade porträttet för oss emellertid utanför studentkretsen. Det visar oss skalden Wilhelm von Braun, som under sitt porträtt skrivit följande:

Min kära broder Wetter!
Jag på begäran sätter
I denna bok mitt namn —
Som skedde i

Carlshamn

d. 23 Jan. 1846.

Wilh. von Braun.

Carl Wetter synes på nyåret hava blivit inbjuden till Carlshamn, där han hade två kamrater, John Smith och Wilhelm Mörck. Båda dessa tillhörde förmögna köpmansfamiljer i den uppåtgående lilla handelsstaden. Smith vistades sex år i Lund och blev sedan hovrättsnotarie men avled redan 1857 i Kristianstad, där Wetter då tjänstgjorde vid telegrafverket. Mörck tog aldrig någon akademisk examen, men gifte sig (1851) och slog sig ned som godsägare i Västergötland. I dessa båda studenters familjer umgicks Wilhelm von Braun, vilken numera, då hans far, överstelöjtnanten, hade som postinspektör (1843) blivit förflyttad från Visby till Blekingestaden, ofta besökte denna, stundom för längre tider. Han var ju mer än tio år äldre än studenterna, men har nog trivts väl i deras muntra lag, och han har med glädje hört Carl Wetter sjunga — kanske stundom visor med text av von Braun själv. Porträttet är ett bland de få som finnas av von Braun, det torde vara synnerligen likt och mera sympatiskt än de vanligen förekommande porträtten. Redan några år förut hade han skämtat över ett då offentliggjort konterfej:

1860-talet; magister Rothsteins farfar var, såsom vi nedan skola se, fäst vid Carl Wetter med nära vänskap, men han synes icke hava vistats i Lund vid tiden för albumets tillkomst, utan då redan varit ute som skollärare.

Det var för rasande lustigt! Nej!
 Skall detta vara mitt konterfej?
 Är denne "gubbe", så tjock i synen
 Och med de rynkade ögonbrynen,
 Min egen, älskade, såte vän,
 Den sig så kallade *Brn*?

Man kan förstå studenternas förtjusning över att träffa en av landets mest bekanta författare och att få dricka punsch med honom — Karlshamnpunschen var nog redan nu en ibland våra förnämsta brygder. Wilhelm von Braun, som just vid denna tid tagit avsked från militäryrket — för vilket han föga passade —, hade på några år blivit en av de mest lästa författarna i Sverige, ingen modepoet i vanlig mening — tvärtom, det var just med sådana modepoeter som t. ex. Böttiger, med vilkas smäktande poesier von Braun skämtade. Han var kraftig och saftig, enkel och naturlig, ibland väl naturlig, självvåldig och ogenerad i versen som i sällskapslivet. Flickorna kunde rodna över eller springa för hans ekivoker, men studenterna generades föga av en eller annan cynism, lika litet som militärerna den tiden. I grunden var emellertid von Braun en hjärtemänniska, och han hade också vekare strängar på sin lyra.

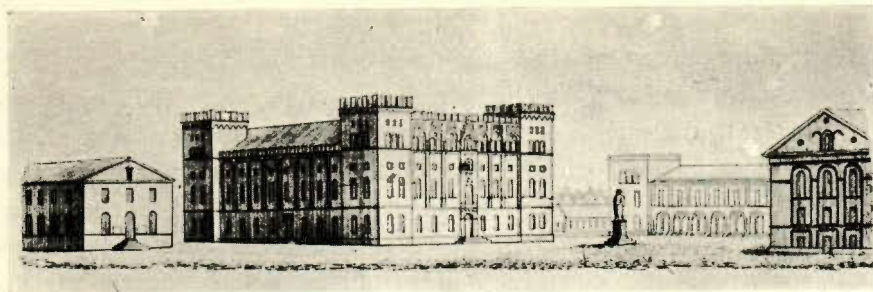
I början av albumet förekomma två små blyertsritningar, den ena ett kvinnohuvud, och till henne återkommer jag nedan; den andra föreställer sannolikt Wetters bror Theodor (se bild n:o 1 nedan), det instrument han håller i handen är sannolikt en luta, som den tiden begagnades till ackompagnemang. Följa så tio i tusch mycket omsorgsfullt utförda porträtt, av vilka de nio äro kamratbilder, underskrivna och daterade. De visa tidens kostym med livrock eller morgonrock eller kappa, ståndkrage och lindad halsduk. En och annan har öppen, ljust mönstrad väst. Karl-Johanstidens slätrakning hade nu börjat övergivas, ungdomen följde snarare kung Oscar med små eleganta mustascher, stundom lät man hela skägget växa, men även det klippta hakskägg förekommer, en övergångsform till den tredje Napoleontidens tvinnade och tillspetsade; eller också lät man hela skägget växa fritt, såsom den unge kronprinsen, vars skägganläggning denna tid överensstämmer med flera i albumet återgivna. Håret får växa tjockt med en bena till vänster, gärna något lockigt

vid nacken: man kallade detta "polkahår" — och det kallas så ännu i damfrisuren. Någon rökar å porträtten långpipa, en annan cigarr.

Ett par av de avbildade äro redan nämnda. John Smith ser, med sina glasögon och sin vida kragkappa, helt magisterartad ut. Mörck åter verkar helt ungdomlig, trots pipan och den vackra morgonrocken. En tredje Blekingbo, Eduard Wisander (n:o 4), var något äldre än de andra; han tog kameralexamen 1849 — den bekanta, föga krävande "kamerullan" — och gick in vid tullverket, men avled redan 1853. Till Kristianstads avdelning hörde, jämte bröderna Wetter, tre av de övriga: George Bergholtz, T. V. Bruno och Nils Rudolf Horn. Dessa tre Carl Wetters kamrater kommo från mycket olika hem. Horn och Bergholtz, båda födda 1825, tillhörde resp. tullchefs- och läkarefamiljer, Bruno, flera år äldre än de förra, stammade från en soldatstuga. Den sistnämnde tog, liksom Wisander, kameralexamen och ingick i kammarkollegiet i Stockholm, men synes tidigt, även han, hava avlidit. Bergholtz, som först idkade lantbruk i Småland, blev stationsinspektor vid Stehag och torde väl ofta i förbifarten ha träffat några av de gamla kamraterna. Horn gjorde av alla den bästa karriären och slutade som landshövding i Blekinge, i flera fall berömd för sitt nit, verksam bl. a. för fiskarbefolkningens bästa. Till Lund var han nära knuten; här hade hans bröllop (med Ulrika Sjöcrona) stått 1852. Vid det bröllopet var måhända Carl Wetter med och hade styrt om kvartettsången.

En bemärkt plats i samhället kom även Fredrik Lundberg att intaga. Han var son till en kopparslagare i Lund och tog ovanligt tidigt sin medicine licentiatexamen samt blev redan vid 27 års ålder professor vid veterinärrättningen i Stockholm, sedermera dess föreståndare. Vid Lunds universitets jubelfest 1868 blev han medicine hedersdoktor.

Bland sångarna i Otto Lindblads närmaste krets återfinna vi Gustaf Möller och Samuel Follin. Den förre, nu blott tjugo år gammal, var son till en kronolänsman och vice auditör i V. Alstad, den senare, tre år äldre, var prästson och född i Malmö. Båda stannade i Lund i flera år och voro bland de mest framträdande och mest ansedda i studentkåren. Möller "tillhör dessa Lindbladianer, som med hänryckning tänka på sin studentsångartid", yttrar Feuk (1880). Han var första bas, liksom de två yngre bröderna Wetter. Möller

KUGGIS, AKAD. FÖRENINGEN, TEGNÉRSPLATSEN OCH MUSEET.
(Efter litografi från 1850-talet.)

gick läkarvägen och tog licentiatexamen 1855. Det var vid samma tid Carl Wetter lämnade Lund, deras vistelse här hade omfattat samma tidsperiod. Möller överlevde länge sin kamrat, blev slutligen regementsläkare (död 1889). Naturvän som många i denna ungdomskrets — och icke minst Otto Lindblad själv — ägnade sig Möller på lediga stunder åt studiet av insekter och fjärilar och blev en framstående entomolog. — Samuel Erik Vallentin Follin hade en än längre studietid i Lund — mer än tjugo år, alltså i Otto Lindblads stil — och hörde till Lindblads närmaste under dennes senare år. Han hade en vacker tenor och har i den intima kretsen ofta utfört första stämman t. ex. i duetter med någon av bröderna Wetter¹⁾. Sedan Studentsångföreningen efter Lindblads avgång haft en yrkesmusiker, P. E. Backman, till ledare, blev Follin 1854 utsedd till dennes efterträdare. I Akademiska föreningens "sociala avdelning" utövade Follin en livlig verksamhet, men han stannade som anförare blott en kortare tid; emellertid heter det — i Bert Möllers skildring av "Lundensisk studentsång under ett sekel" (1931) — att "hans präktiga tenor hördes även senare i sångföreningen", och Follin nämnes någon gång ännu 1856 såsom ledare för sången. Han slog, efter några år, in på samma väg som vännen Carl Wetter och blev slutligen telegrafkontrollör i Kristiania, efter sedan han hade tjänstgjort åtskilliga år i Göteborg (död 1901).

¹⁾ Egendomligt nog har G. A. Feuk i det ofta citerade arbetet om Lindblads-sångarna försummat att upptaga Follin eller med avsikt uteslutit honom.

Bland äldre kamrater till bröderna Wetter må även nämnas Carl Christian Rothstein. Han hade redan blivit student 1835 och blev magister (fil. doktor) 1844. Strax därpå synes han ha lämnat Lund för att gå skolvägen och slutligen bli kyrkoherde (i Borlunda, död 1879). "Han hörde till den ynglingaskara på den tid då, såsom Viktor Rydberg målar, 'studentpoesien hade sina gyllene dagar, då högskolan genomlades av tidens idéströmmar, och denna tid var årtiondet före det oroskakande 1848'" (Feuk). Rothstein tjänstgjorde vid skolan i Kristianstad, och även där synes han och Carl Wetter ofta ha träffats.

Av den mest berömda Lindbladiska kvartettens män hade Bengt Christoffer Wolke nu lämnat Lund för att ägna sig åt praktiska yrken, men han återkom gärna till sångarbröderna, särskilt när Lindblad kallade. Wolke var hjältetenoren; vid hans sida sjöng gärna Nils Böös, den stora kvartettens berömde bassångare, men även han måste snart genom praktiskt arbete försöka taga sig fram (ehuru det kröntes med ringa framgång). Mera jämnårig med Carl Wetter var Carl Johan Åkerman, en nyttig och pålitlig medlem av student-sången, också genom sin ståtliga gestalt en stöttepinne i kören.

Sångarna samlades icke blott i Lund — där man nu hoppades få nya stora lokaler i den byggnad som reste sig vid 1840-talets slut i stället för den gamla Akademiska föreningens anspråkslösa hus. Man träffades också i familjer på landet, särdeles i prästgårdarna. Ett sådant gästfritt och vittert hem var Israel Tollins i Svedala (sedan i Skabersjö), ett annat Assar Lindeblads prästgård i Öved. Vid denne blev Carl Wetter särskilt fästad med vänskap och beundran. Han var också gammal vän med Otto Lindblad, och när Assar Lindeblad tidigt (1848) skördades av döden, fick han till efterträdare i Öved Ottos bror Johan Mikael Lindblad, som studerat i Uppsala, men nu blev en uppburen kraft i Lunds stift, verksam också som diktare och religiös författare.

Bröderna Wetter, som ju hade småländska släktingar, ägde också nära vänner i Smålands nation. Dit få vi räkna nationens mångårige kurator, docenten Johan Otto Lindfors, för vilken Carl och Theodor Wetter övade sig i latinska språket, samt dennes populäre broder Anders Fredrik Lindfors, "Långa Ned" kallad, "en av

de torroligaste människor man kunde träffa på" (med. licentiat 1853, sedan provincialläkare i Broby). Vidare den ovan omtalade magister Anders Andersson, som gått över till det medicinska studiet, och som nu var universitetets oftast framträdande festdiktare. Den käraste vännen i Smålands nation blev emellertid studentsångens skapare Otto Lindblad själv. Blid och försynt till lynnet, lugn och jämn i sättet var han föremål för allas aktning och tillgivenhet. Det konstnärliga märktes knappast i hans yttre, som icke røjde någon excentricitet. Det vilade dock över Lindblad "ett apolliskt solsken"¹⁾, men vemodet tyngde stundom hans anletsdrag.

Den 29 maj 1847 hade vännerna avskedsfest för Otto Lindblad. En av festsångerna till hans ära — avtryckt i Lunds Veckoblad — började:

Än ett handslag, förrn du går
Bort ur trogna brödraringen!

IV.

DET var i Norra Mellby (nära Sösdala) i mellersta Skåne som magister Otto Lindblad äntligen blivit placerad, men på den blygsamma posten som klockare. Han kunde emellertid nu gifta sig — det var med den berömde traktören på "Altona" Thor Anderssons dotter Emma. Dessutom erbjöd lantlivet åtskilliga behag. Till dessa hörde jakten, och Otto Lindblad var sedan gammalt en säker skytt och ivrig jägare. I Zoologiska jägarförbundet i Lund hade han varit en av de förnämsta skyttarna, och han återkom dit gärna. Dess jägarsång, med ord av Assar Lindeblad, hade fått sin musik av Otto Lindblad, och den däri förekommande raden: "Kulan går sin

¹⁾ Se en uppsats i Lunds Veckoblad genomgående som följetong de tre sista numren för 1868, med titel "Kulan, Knallhatten och Afze" av signaturen *Cotta*.

Ovan ha också begagnats de värdefulla uppsatser om det gamla Lund som *A. O. Lindfors* publicerat i *Ord och Bild* 1904 och 1907.

*Ture Nehrman*s bok "Otto Lindblad, ett sångaröde" (1930) innehåller en hel del intressanta uppgifter (som dock måste begagnas med försiktighet).

bana ärligt“ skall ha givit upphovet till det även bland sångarna använda kamratnamnet på Lindblad — “Kulan“.

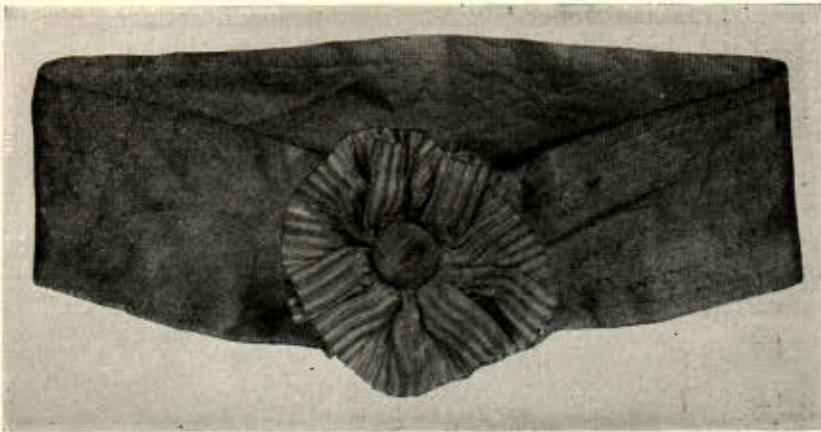
På våren 1850 besöktes “Kulan“ av sin unge vän Carl Wetter; kanske det också var morkulljakten som lockat denne ut på landet. Genom ett (odaterat, men tydligen strax efter mitten av april 1850 skrivet) brev¹⁾ få vi närmare inblick i vänskapsförhållandet. Upplysningsvis kan meddelas, att “Finkelborg“ var studentnamnet på huset n. 5 Bredgatan, (strax söder om nuvarande norra folkskolan), som några årtionden förut byggts av bryggaren Anders Lindberg, vars familj ännu innehade fastigheten. Övre våningen hade en utmärkt musikal. Här hade Otto Lindblad länge bott tillsammans med sin lärare, koncertmästaren C. M. Lundholm, en högt förtjänt musiker, som blivit hedersledamot av Akademiska föreningen. Carl Wetter hade också bott på Finkelborg, och nu bodde hans bror Theodor där. Carl hade flyttat till den då nybyggda Malmrosiska studentkasernen (n. 82 A) vid Svartbrödra- och Skomakargatorna, men på hösten 1850 — då brodern icke synes ha vistats i Lund — återtog han rummet på Finkelborg. Lindbergs dotter Lina — som “Käppen“ synes ha varit artig mot — hade en gång, under Assar Lindeblads unga dagar, hört till de firade Lundaflickorna²⁾; hon förblev ogift. I regementskrivaren A. O. Dreilicks musikaliska familj voro studentsångarna och särskilt Lindblad gärna sedda gäster, hans dotter Rosalie hade en härlig röst och uppträdde ofta på konserter. (1861 gifte hon sig med läroverksadjunkten Gomer Brunius.) Det åsyftade brevet lyder:

Heders Kula!

Tack för sist och tack för många andra gånger både förflutna och tillkommande. Alla dina kommissioner äro utträttade. Hos Landgren har jag beställt 2 å 3 skålpund kulor och han har lovat att hava dem färdiga till din ankomst hit, ehuru väl jag ej sätter i fråga

¹⁾ Detta och några andra nedan delvis citerade brev från Wetter till Lindblad finnas i den Lindbladiska brevsamlingen i Kungl. biblioteket. (De återgivas här med modern stavning.)

²⁾ Se *E. Wrangel*. En Lundaskald och en skämtdikt om Lundaflickorna. (Skrifter utg. av föreningen Det gamla Lund IV, 1922) s. 20.

SIDENBAND, BURET AV CARL WETTER 14/15 MAJ 1851.

att han, för uppfyllandet av sitt löfte, behöver en och annan påminnelse som undertecknad åtager sig att lämna honom.

Luftbössan står till din disposition så snart du antingen till mig eller till Segersteen remitterar 14 riksdaler. Auktionen efter Fagerström¹⁾ blir i slutet av månaden efter ett par dagars exposition och kan ej detta locka dig hit förrän den tid du bestämt, så observera att på fredag 8 dagar den 26 april giver studentkårens 70 sångare en musikalisk soaré, där du bland andra vackra sånger kan få nöjet höra "dina gyllene dukater", som sjunges con amore²⁾... Intet nytt vidare. Smälänningarne må bra och visste de att jag skrev till dig, kommo de säkert samt' och synnerligen för att få sina hälsningar medsända. Alla dina bekanta här i övriga nationer har jag sett och kan således hälsa från dem, och jag skulle även hälsa dig ifrån demoiselle Lindberg, om hon ej låg i koppor, troligen till "Käppens" förtvivlan.

Rosalie Dreilick är och förbliver balernas drottning, och det skall hennes fysik till för att ej snart bliva utdansad. Hon, även hon, hälsar sin lilla snälla Kula genom Kulans tillgivne

Carl Wetter.

Då du kommer hit, så får du ej bo hos Dreilick, ty gården är såld som du vet och av säker person vet jag att utrymmet för

¹⁾ Akademiadjunkten Carl Fagerström, som spelat en betydande roll i Lunds musikliv, hade nyss avlidit.

²⁾ "Mina gyllene dukater, varthän" etc. (orden efter Heine) hade av Lindblad komponerats ett par år förut.

dem är inskränkt. Emellertid står plats dig öppen antingen här hos mig eller på Finkelborg; men medtag åtskilliga skinkor, ty födan är dyr och tillförseln dålig för oss, då penningar äro så sällsynta; hyran taga vi hellre in natura. —

Långa Åkerman och Nils Böös skriva härunder:

Ödmjukaste Tjänare!

Sannolikt har Otto Lindblad dröjt några dagar i Lund och tillsammans med bröderna Wetter varit med om den storartade studentkarneval, som den 1 maj anordnades å Lundagård.

V.

PÅ våren 1851 var det livlig verksamhet i sångföreningen, liksom i hela studentkåren: Akademiska föreningens nya byggnad var nu färdig och skulle invigas i mitten av maj. Carl Wetter hade vid detta tillfälle en alldeles särskild funktion och var sångföreningens förtoendeman. Dess ledare, Wilhelm Borg, var både omtyckt och nitisk, men den Lindbladiska glansen kunde ingen annan än den gamle sånganföraren själv upprätthålla. Så menade också "föredraganden" (ordföranden) för Akademiska föreningens deputerade professor N. H. Lovén, liksom föreningens bibliotekarie stud. Erik Hjalmar Segersteen, som var en av de ledande för invigningsfesten. Det blev därför beslutat att försöka få Lindblad till Lund för att anförda åtminstone en del av den stora konserten, som planerades till den 15 maj. Och nu skrev Wetter till Lindblad flera brev: ett av dem lyder:

Broder Kula.

Sedan jag skrev mitt senaste brev till dig har man fått under rättelse från Wolke att han omöjligen och tvärtemot sin önskan ej kan, som han lovat, biträda med sin röst vid Föreningsbyggnadens invigning. Han har varit på Jordberga helt nyligen, där blivit forcerad att låta höra sig och har därigenom blivit så usel, att han på intet sätt vågar anstränga sig mer. Detta var ett "helfretas aber",

EN SÅNGARKRETS, SANNOLIKT I MAJ 1851.

(Efter daguerrotypi.)

var till dessutom kommer att Rosas¹⁾ nedkomst till Lund är ganska problematisk. Detta var således tvenne ganska ledsamma omständigheter. För att emellertid hjälpa saken, har deputerade från Töllin erhållit härgående text till inaugurations-kantat och deras önskan, som jag lovat uttrycka, är, att du ville visa oss den utmärkta vänskapen till denna text sätta musik, då vi fullkomligt inse, att din komposition genom stympningen och förlusten av duon möjligen i ditt tycke skulle förlora. Vår förbindelse till dig blir större än vi kunna uttrycka, om du, varom vi äro förvissade, går våra önskningar till mötes och om du är god och gör oss den äran, då vi skola söka göra din vistelse här så angenäm och så föga depensiv som möjligt. Segersteen har varit hos mig i dag och bett mig i deputerades namn framställa studentkårens gemensamma önskan, och hade han även skrivit, om jag ej nämnt, att det troligen är överflödigt, då du kanske får nog att göra med genomläsandet av denna epistel, som innehåller detsamma som Segersteen ämnat uttrycka. Förutsatt att du villfar vår ovannämnda begäran, skulle vårt tacksamhetsmått bliva ännu mera rågat, om du ville på något sätt sammandraga din Invigningssång, som du nu troligen har färdig, och låta oss få den till ett konsertnummer, vilket vore så mycket mera

¹⁾ Sannolikt Rosalie Dreilick, som väl varit bortrest från staden.

behövt som W. Borg har en särdeles aversion för att inöva något nytt, utan vanligen kommer med gamla och allt för ofta hörda sånger. Det är kanske mycket vågat att besvara dig med så mycket, men du vet vad förtroende vi hava till din förmåga, och utom dig få vi min själ intet som duger.

Tusen hälsningar från dina många vänner. Lev väl och uppfyll vår önskan. I vilket fall som helst är du väl god svarar mig snart, och överbringaren av detta, en baron Tersmeden ¹⁾, kan om ej förr på tisdag få brev med sig tillbaka.

Din sanne vän

Carl Wetter

Lund, Långfredagsmorgon 1851.

Lindblad tillmötesgick den uttalade önskan om musiken till hans invigningsdikt. "Nu ständar ett slott uti lunden grön" kom att utföras på aftonkonserten den 14 maj. Förmiddagens stora invigningsfest illustrerades bland annat med en festdikt av den ovan omtalade prosten Israel Tollin: "Förening, så skallade ropet, När Oscar, med hjärtat och handen" etc. Lindblad hade vistats några dagar före invigningen i sin kära ungdomsstad, efterföljande vännen Wetters anmaning vid ett personligt besök i Mellby. Lindblads tjänst i Mellby skulle under tiden upprätthållas av en seminarieelev; härom skrev Wetter:

Broder Kula.

Tack för senast! Jag har haft nöjet att förevisa dina verser för Segersteen, som finner dem ganska lämpliga och är han såväl som övriga medlemmar av föreningskommittén dig särdeles förbunden. Även gubben Lovén blev mycket belåten, då han fick höra det vi få musik.

Emellertid får du komma långt förrän du sade dig kunna, och kommer detta att ske på så sätt att substitutet skickas till dig för att avlösa dig, varjämte hans resa såväl till som från Mellby kommer att ersättas av föreningskassan.

Man önskar dig hit i början av maj och ämnar bereda dig alla möjliga agremanger. Låt mig veta vad dig synes om detta.

Seminarieföreståndaren Quiding skall naturligtvis lämna substitutet permission, och han kan ej gärna lägga sig emot detta, vadan

¹⁾ Sannolikt den unge friherre W. R. Tersmeden, som genom sin farmor var släkt med Wredes på Maglö i Mellby socken, Lindblads gamla vänner och beskyddare.

FRÅN AKAD. FÖRENINGENS TORN.
(Efter litografi 1851.)

intet vidare hinder möter, som kan avhålla dig ifrån att gå våra önsknigar till mötes. Rum finnes öppet för dig, när du vill komma.

Min resa gick bra, men jag blev litet rökig, då jag ifrån Sösdala gästgivaregård kom ut på landsvägen i fria luften.

Segersteen, A. Andersson, Långa Ned m. fl. m. fl. hälsa dig
genom din
Carl Wetter

Lund den 14. 4. 1851.

Ett par veckor senare stodo bröderna Wetter åter under den käre gamle ledarens taktpinne, och många av de andra gamla voro med vid den stora festkonserten den 14 maj. Följande dag var icke mindre festlig. Klockan 12—1 på middagen utfördes musik på Lundagård, d. v. s. det var vad vi kalla promenadkonsert. Den avlöste en orgelkonsert i domkyrkan av Ferdinand Vogel, vilken konsert redan börjat klockan halv 11 förmiddagen. På aftonen kl. 8 hölls

bal på Akademiska föreningen — den första balen i det nya ungdomsslottet. — Festligheterna gingo övervägande i musikens tecken, och även den 16 maj avhölls konsert å Akademiska föreningen, denna gång arrangerad "av Skånska Dragon-musiken med benäget biträde av Studentsångföreningen".

I Carl Wetters familj bevaras ännu den lilla armbindel av vitt siden, som utmärkte hans funktion dessa dagar; han har på innersidan skrivit följande: "Minne af den 14 och 15 Maj 1851. C. Wetter. Arrangör för Musiken." (Bandet avbildat s. 19.)

Ännu ett dyrbart minne från festdagar i Lund — kanske de just nu omtalade — är bevarat. Det är en "dagerrotyp" med nio unga män kring ett bord, där man serverat champagne (se s. 21). I den yttre raden ser man stående till höger, med cylinderhatt, Carl Wetter. Hans bror Theodor bildar hörnfiguren i samma rad till vänster. Enligt traditionen skola två av de övriga föreställa kamraterna Åkerman och Follin, och mycket riktigt upptäcka vi mitt i samlingen sittande vid bordet en gestalt, som rätt väl stämmer med albumets bild n:o 7, Samuel Follin. Jag skulle tro att den sittande ståtliga figuren till vänster är "Länge Åkerman". Dragen äro svåra att dechiffrera, men någon sannolikhet ligger det i att den andra gestalten från höger, — också han i cylinder —, mot vilken de övriga vända sig, är Otto Lindblad själv. — Den sittande personen (männe Nils Böös?) mellan Follin och cylinderherrarna har en huvudbonad som kan vara en kårmössa. Den svenska studentmössan, varmed uppsaliensarna först uppträdde på färden till Lund och Köpenhamn 1845, växlade under de följande åren något i form och utseende. Lundensarna synas så småningom hava lagt sig till samma huvudbonad och ha för övrigt bibehållit den i mera ursprunglig gestalt (åtminstone vad det röda fodret beträffar). Den höga kachetten av fransk fason med den raka skärmen lär ha brukats av fältläkarestipendiaterna; vi återfinna den i en bild, ritad samma år, från ett av tornen å den nya Akademiska föreningen (se s. 23). —

År 1851 har ännu ett annat glänsande studentminne att uppvisa: färden till Kristiania. Uppsaliensarna kommo icke med; men ångfartyget "Slesvig", som den 6 juni avgick från Köpenhamn, medförde omkring 260 danska och omkring 90 lundensiska studenter. Lundasången var väl företrädd, med Otto Lindblad i spetsen. Vi

igenkänna bröderna Wetter, C. Rothstein, S. Follin, C. J. Åkerman m. fl. Bland äldre lundensare märktes professorerna Brunius och Tornberg, bland docenterna S. Cavallin, C. Olbers, A. Lysander och bröderna Blomstrand. Flera utmärkta talare hade lundensarna med sig, men poesien var svagare representerad, egentligen endast av magister C. E. Schweder. Däremot hade norrmännen, som slöto upp till ett antal av omkring 600, lyckats få med flera av sina förnämsta diktare, H. Wergeland, A. Munch, Jörgen Moe samt farmaceuten Henrik Ibsen. Festligheterna i Kristiania den 9—13 juni hörde till de mest storartade under skandinavismens gyllene dagar. Bröderna Wetter voro tydligen mycket väl upptagna, den äldre bodde hos Lector Boeck i Østre gade, den yngre hos Rigsarchivar Lange, Ullevoldsvej¹⁾. — De norska damerna hade förärat lundensarna ett standar, som medfördes till Lund; och den 20 juni samma år överlämnades detta till Akademiska föreningen. A. Lysander hade då författat en "Sång för fanan. Till Christianias damer".

VI.

ÄNNU uppehöll sig Carl Wetter några år i Lund. Men brödrakretsen sprängdes. Den äldste brodern hade ju redan avslutat sina studier. Och nu drabbades den yngste brodern av en svår sjukdom. Theodor Wetter avled i Lund som juris studerande den 23 februari 1852, blott 24 ¹/₂ år gammal. Det blev en högtidlig begravningsakt i domkyrkan; där utdelades följande verser, måhända skrivna av bröderna Wetters äldre vän Anders Andersson:

På avstånd, skygg, vår saknad står,
Den har ej ordet här;

¹⁾ Från färden äro bl. a. visitkort bevarade av följande norska studenter, vilka väl tagit C. Wetter särskilt omhand: Th. Wedel-Jarlsberg ("Stud. og Agromom"), L. Wegner, J. von der Lippe.

Föräldrar sörja vid Din bår
 Och syskon sörja där:
 Men gick med oss Du arm i arm,
 När sången flög ur vidgad barm,
 Så skall vår arm Dig bära här,
 Hur tung än bördan är.

I vänners krets ej fylles lätt
 Den plats, Du fyllt så väl,
 Ty öppen, som en solig slätt,
 Låg tavlan av Din själ;
 Visst sparade Du ord ibland,
 Men gav Du kort och gott Din hand,
 Så var Din broderliga sed,
 Att giva hjärtat med.

Nu är Du borta, men ej glömd,
 Ej glöms så fort en vän;
 Vår sorg i hjärtat sitter gömd,
 Men ögat röjer den:
 Det vittnar, vad för oss Du var,
 Ur djupet det en pärla tar
 Och kastar henne på Din bår —
 Hon är vår saknads tår.

* * *

Längre fram på våren blev det åter stora festligheter i Lund, det var när kronprinsen Carl besökte staden i slutet av maj. Balen den 27 maj skulle varit synnerligen glänsande. Kronprinsen dansade polkamazurka med Rosalie Dreilick, vars tjugande stämman han också haft tillfälle att beundra. — Även följande år bjöd på högtidligheter i Lund, denna gång icke under vårens första fägring utan i midsommarens glans. Det var när Tegnérstatyn invigdes. Och även där synes Carl Wetter såsom en av de ledande sångarna ha varit med.

Måhända var han också med i början av juni 1852, då uppsaliensarna, som nu satt i gång sin förra året uppskjutna Kristi-

CARL WETTER PÅ JAKT.
(Tuschteckning av Wetter, originalets storlek).

aniaresa, kommo (med avbrott av ångbåtsfärden) till Lund och där blevo hjärtligt hälsade och avfestade.

Man räknade sig gärna denna tid till vad en samtida skildrare och kamrat ("Cotta", se noten s. 17) kallar "arkadierna", som vant sig att linda kring lyran vinrankan och "gärna förmäla den gula citronen med den gröna lagern".

VII.

MEN studierna? De gingo, såsom vi kunnat förstå, långsamt. Redan under de första åren hade Wetter avlagt de förberedande proven: examen stili latini och disputationen "pro exercitio". Den senare fullgjordes både av Carl och Theodor Wetter genom försvarende av resp. åtta sidor av J. O. Lindfors' arbete: kommentar och översättning av Ciceros "ad M. Brutum Orator". Det synes emellertid icke ha varit klassiska studier, åt vika Carl Wetter ägnade sig, naturvetenskapen stod honom närmare. Ett litet minne härav

CAROLINA HOMMERBERG, 1850-TALETS BÖRJAN.
(Tuschteckning av C. Wetter).

är hans färgläggning av figurerna i M. Körners arbete "Skandinaviska Foglar", som utgavs i Lund 1839—46. Körner hade ritat och litograferat planscherna, och åtskilliga studenter hava blivit använda vid koloreringen. En av dem var säkerligen Carl Wetters kamrat Gustaf Möller. Liknande var förhållandet med Körners 1855 utgivna "Däggdjur." — Sin artistiska förmåga har Carl Wetter en eller annan gång använt till små landskapsstycken, men blott få äro bevarade. Någon gång kunde Carl Wetter i sina små teckningar lägga in ett högre innehåll eller göra dem vad man i gamla dagar kallade emblematiske. Så bevaras i slakten en liten tavla med en slädfärd på isen (utförd i tusch) och med denna underskrift: "Människans liv är ett isfält slipprigt och halt såsom smickret; lycklig den, som i sin ungdom lär att med mod och lugn styra rätt mot målet".

Oftast ritade Carl Wetter porträtt. Självporträttet i hosföljande album är det intressantaste, med de romantiska dragen och den eleganta hållningen; man får en föreställning om att han verkligen ägt tju-sarförmåga. Ett annat självporträtt (se försättsplanschen!) har liknande hållning, men dragen äro mera vemodiga, om man så vill: intressantare.

TUSCHTECKNING AV C. WETTER.

Ett dampporträtt av Wetter finnes också i flera variationer. Den tidigaste möter oss i albumet (pl. 2). Det är säkerligen hans fästmö. Och hon förekommer i ett hos släkten bevarat ungdomsporträtt i tusch (profil) samt i ett annat, något senare (halv face). Carolina Henrietta Johanna Hommerberg (född 1824) var dotter till mönsterskriparen, v. auditören Peter Hommerberg och Amalia Beata Brask. Denna familj har först bott i Huaröd och därefter flyttat till Ignaberga. Det synes icke vara omöjligt att Carl Wetter har träffat denna familj i samband med sina besök hos Otto Lindblad, Ignaberga och Mellby äro grannsocknar. Förlovningstiden lär ha varat länge; och när utsikterna att genom akademiska studier få en tryggad ställning icke längre voro så ljusa, beslöt Carl Wetter att bryta sig en ny bana. Den elektriska telegrafan skulle nu (1852—1855) överallt uppställas i landet och stationer inrättas. Den största stationen i södra Sverige var då ännu Hälsingborg. Carl Wetter började (1855) vid den lilla stationen Kristianstad och blev där snart kommissarie. År 1856 den 29 september stod hans bröllop i Ignaberga.

Umgänget med Lindblad fortfor alltjämt, förskönat av sången och jakten. Lindblad var nu också gift (1855) — med Thor Anderssons dotter Emma, som vuxit upp sedan han lämnat Lund. De hade

följande år (1856) fått en liten dotter, Mathilda kallad. I Mellby funnos även andra älskvärda människor, som Carl Wetter gärna träffade; så fabrikören F. O. Kruse på Fredriksberg. Wredes på Maglö och Mellbygården har Wetter också lärt känna; den äldste sonen Louis, som nu var kammarherre hos kronprinsen — och i hela sitt liv blev en av Carl XV:s intimaste vänner — var en synnerligen begåvad man, vars kvickhet blev känd i hela landet; till hans talarlanger hörde att på pianot imitera de moderna stora kompositörernas stil. I maj 1857 kom detta brev till det lyckliga klockarhemmet i Mellby:

Kulefan!

Nu griper mig längtan åter till er, fördömda göingar! Jag vill se bokskogen i sin fågring, jag vill höra morkullans: "knorrt, knorrt, knirrp!" Jag vill även se hennes blod; jag vill träffa er alla, jag vill dricka tuing med er och höra Frn Louis kvintilera på piano!!! Men hur skall allt detta tillgå? Jo! (men det skall vara just under det bästa draget) du skall underrätta mig om när du anser det särdeles lämpligt att i sådana ärenden våldgästa på Fredriksberg samt hos dig och din lille son[?] Då kommer jag jämte Calle Rothstein med våra haubitzer och hundar, och då kunna vi, som Brandes säger, komma "recht triefflich" tillsammans. Gör nu det; men ej för snart, ty, som du vet, är det med knapp nöd jag kan skudda telegrafbyråns stoft av mina stövlar, och det vore alltför förargligt att ej få skjuta något. Jag skall sedan, när den tiden kommer, se till att orrarna även kunna få njuta av mitt gevärs knall, om ej annat. —

Jag saknar landet och dess luft, dess behag, dess frihet, mer än jag vågar erkänna, men därmed punkt. — Oxar och kor voro ej mina favoriter och jag vet nu ej mer om de tillhöra Ruminantia, Pachydermæ eller någon annan intressant djurklass.

Hälsa alla, nominatim din fru, för vilken jag gör min reverens, Kruse i andra rummet och alla andra i tredje!

Varför kommer ingen av er in för att uppfriska mig med en fläkt från de gamla urskogarna? Vet att jag har båd' hus och hem, toddy och punsch, samt vad mer till livets nödtorft hörer!

Nu farväl med dig, gamla Kula! Hälsa hustru och barn. Gumman min hälsar Emma ofantligt, rysligt och kommer troligen jämte mig för att störa er äktenskapliga frid.

Lebe wohl!

Carl Wetter

CAROLINE WETTER FÖDD HOMMERBERG.
(Tuschteckning av C. Wetter).

VIII.

DET var icke många år som Carl Wetter kom att tjänstgöra i Kristianstad. På våren 1863 blev han förflyttad (som förste assistent) till den stora Hälsingborgsstationen. Där blev emellertid hans verksamhet icke lång, knappast treårig.

I hans familj växte upp en barnskara. Två döttrar och en son föddes i Kristianstad, ytterligare en son i Hälsingborg. De två sistnämnda dogo emellertid i unga år, den yngste helt späd. De båda döttrarna leva ännu ¹⁾).

¹⁾ Carl Gustaf Laurentius Wetter, född 1862, drunknade vid Kungsbacka 1882; han hade då nyss fått anställning som e. o. landskontorist, var en älskvärd ung man och — liksom fadern — musikaliskt och artistiskt begåvad.

Bror Wetter var född 1865, död 1867.

Anna Elvira Amalia Carolina, född 1858, gift med provinsialläkaren Th. Brorström (1856--1924). Bor i Stockholm.

Zulejma Theodolinda Göthilda, född 1859, gift med musikdirektören F. Tiger (1849--1919), Bor i Stockholm. — Hennes förnamn buros av Assar Lindeblads tre döttrar. —

Dessa två Carl Weters döttrar har jag att tacka för åtskilliga ovan meddelade upplysningar samt de flesta ovan avtryckta porträtt och teckningar. —

CARL WETTER.
(Efter fotografi, 1860-talet).

På Hälsingborgs telegrafstation, där personalen var ganska talrik — en direktör, två kommissarier och flera assistenter —, skaffade sig Wetter flera vänner. En av de yngre, Axel Theodor Giertz (sedan kommissarie i Malmö), har författat en längre biografisk dikt "Sextio Signaturer" (1870); det heter där om Wetter:

Bland dem man då såg kring borden svärma
En ståtlig gentleman vi oss närma,
Vars ädla bild vi i minnet se
Så gott och trofast emot oss le.
Ett vemod vilar dock över dragen,
Som synas mejslade av behagen,
Och ur hans mörkbruna öga går
En blick, som rakt ned i hjärtat slår,
Så rikt utrustad utav naturen,

Carl Wetters hustru avled i Lund 1873. Det var hos hennes broder, kronolänsmannen Bror Laurentius Hommerberg, som den nyssnämnde sonen Carl Wetter fick sin utbildning. Denne Hommerberg, flera år yngre än svågern Carl Wetter, hade varit student i Lund 1849—51, då han tog kammeralexamen. — Zuleima Wetter uppfostrades hos farbrodern G. Wetter i Kristianstad.

Så varmt beundrad och älskad så,
 Och dock så tidigt av lien skuren —
 Ack, det är sorgligt att tänka på!
 Åt vännen bruten i levnadssriden,
 Som gått till vila i skygd av friden,
 En suck vi ägna. —

Carl Wetter avled den 3 september 1866. I Hälsingborgsposten läses om begravningen den 9 sept.: "I söndags jordades telegrafkommissarien Carl Wetter, följd till sitt sista vilorum av kamrater och vänner, som i honom sakna en ädel och rikt begåvad natur. Vid graven sjöngos följande verser: *melodi Integer vitae*

Ljuvlig är friden efter livets strider,
 Tröttade vandrarn har fått ro omsider.
 Stilla du vilar ifrån sorg och smärta,
 Redliga hjärta.

Lossad är bojan, som din ande tvingat;
 Fri utur gruset re'n den glad sig svingat
 Upp till det urhem, varom hoppet talar,
 Himmelens salar.

Sörjande vänner, älskande och ömma.
 Troget din dyra bild här skola gömma.
 Rikt var ditt hjärta, ädelt var ditt sinne
 Frid med ditt minne."

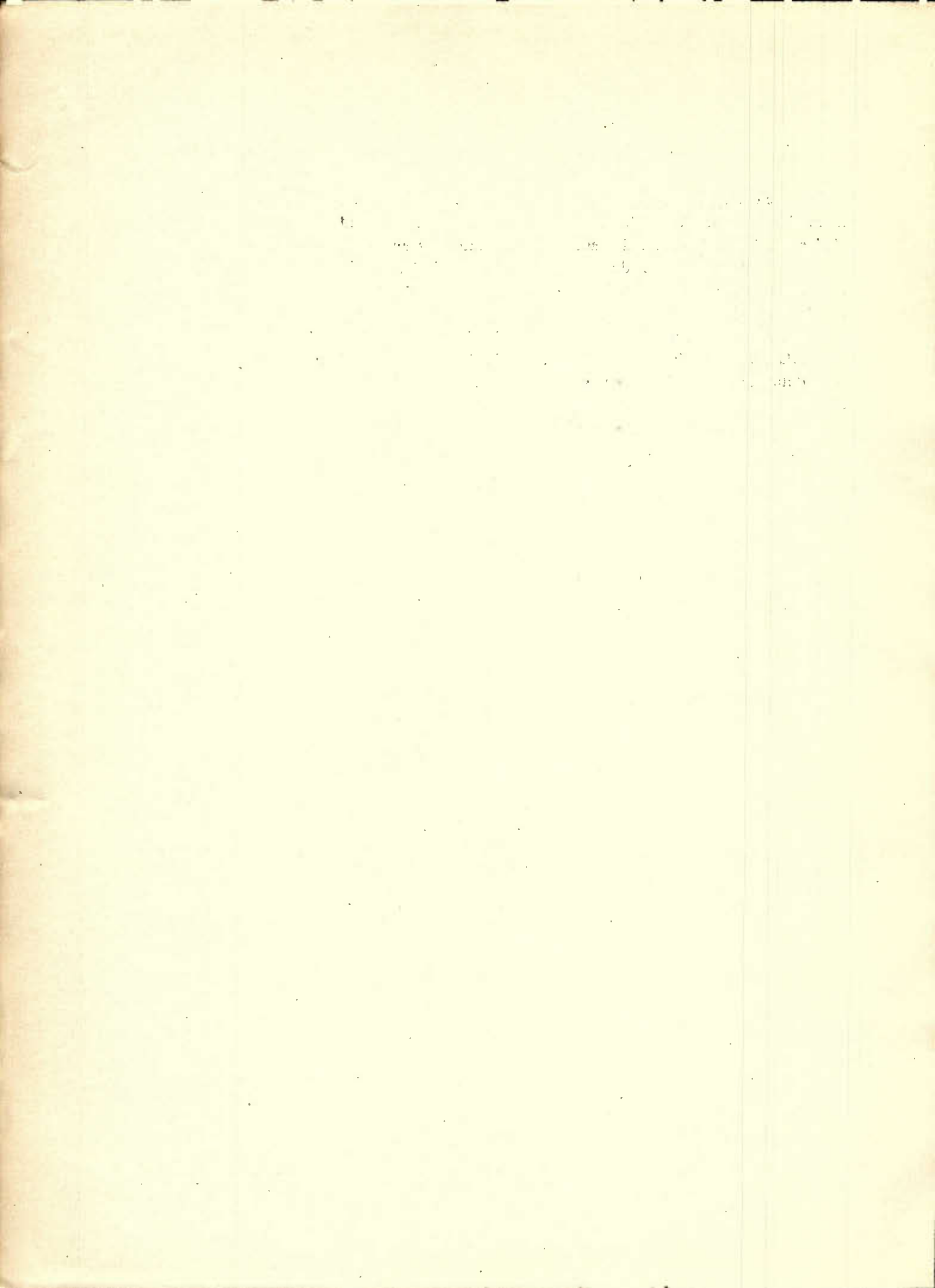
De två sista raderna "Rikt var ditt hjärta, ädelt var ditt sinne, frid med ditt minne" äro inhuggna på den gravsten, som kamrater reste över Carl Wetter på terrasskyrkogården i Hälsingborg.

Den ovan meddelade gravsången har sannolikt också författats av A. Th. Giertz. —

Glada och sorglösa förflöto åren i Lund för Carl Wetter och hans kamratkrets — detta skede vid 1800-talets mitt är måhända det gladaste och sorglösaste i det akademiska samhällets annaler.

Rika minnen förde dessa Lundastudenter med sig ut i livet; och det förefaller som om flera av dem känt sig rotlösa, sedan de omplanterats i annan jordmån.

De rika minnena ha förbleknat, och deras glans kan icke återställas. Endast några enkla drag därur ha här kunnat framläggas, och detta har huvudsakligen skett tack vare de teckningar, som efterlämnats av Lundastudenten Carl Wetter.

FÖRTECKNING ÖVER
INNEHÅLLET I CARL WETTERS
PORTRÄTTALBUM

1. UNG MAN MED LUTA.

Blyertsteckning.

Sannolikt THEODOR WILHELM ZACHARIAS WETTER.

Född 1827, student i Lund 1845, död där 1852.

2. UNG FLICKA.

Blyertsteckning.

Sannolikt CAROLINA HENRIETTA JOHANNA HOMMERBERG.

Född 1824, gift 1856 med Carl Wetter, död i Lund 1873. Dotter till mönsterskrivaren, v. auditören Peter Hommerberg och Amalia Beata Brask.

3. WILHELM VON BRAUN.

Blyertsteckning, med vers och namnteckning av den avbildade.

Född 1813, löjtnant, skriftställare, död i Uddevalla 1860.

4. EDUARD FRANS GUSTAF WISANDER.

Tuschteckning, daterad den 26 april 1846.

Född i Karlskrona 1821, student i Lund 1840, tog kameralexamen 1849, e. o. kammarskrivare vid tullverket, död 1853 i Lyckeby.

5. GUSTAF FREDRIK MÖLLER.

Tuschteckning, daterad den 25 april 1846.

Född i V. Alstad 1826, student i Lund 1843, med. lic. 1855, regementsläkare, död 1889 i Trälleborg.

6. WILHELM GUSTAF MÖRCK.

Tuschteckning, daterad den 27 april 1846.

Född i Karlshamn 1826, student i Lund 1845, possessionat i Västergötland, död 1892 i Mariestad.

7. SAMUEL ERIK VALENTIN FOLLIN.

Tuschteckning, daterad den 2 maj 1846.

Född i Malmö 1823, student i Lund 1841, telegrafassistent 1862, kontrollant i Göteborg 1872, telegrafkontrollör i Kristiania 1880-88, död 1901 i Stockholm.

8. NILS HENNING RUDOLF BERNT HORN, greve.

Tuschteckning, daterad den 3 maj 1846.

Född i Ronneby 1825, student i Lund 1841, kansliexamen 1845, juridisk examen 1848, assessor i Skånska hovrätten 1858, landshövding på Gotland 1874 och i Blekinge 1883, död 1892 i Karlskrona.

9. ANDERS GEORGE BERGHOLTZ.

Tuschteckning, daterad den 8 april 1846.

Född i Kristianstad 1825, student i Lund 1843, lantbrukare i Småland 1851, stationsinspektör vid Stehag 1863-96, död 1902 i Stehag.

10. JOHN GUSTAF SMITH.

Tuschteckning, daterad den 11 maj 1846.

Född i Karlshamn 1825, student i Lund 1843, juridisk examen 1849, t. f. notarie vid Skånska hovrätten, vice häradshövding, död 1857 i Kristianstad.

11. FREDRIK ALBERTINUS LUNDBERG.

Tuschteckning, daterad den 15 maj 1846.

Född i Lund 1825, student 1842, med. lic. 1849, professor vid veterinärinrättningen i Stockholm 1852-76 (föreståndare 1862-74), med. hedersdoktor i Lund 1868, död 1882 på Broby, Uppland.

12. TORILD VILHELM BRUNO.

Tuschteckning, daterad den 16 maj 1846.

Född i Ignaberga, 1817, student i Lund 1843, kamalexamen 1847, e. o. kammarskrivare i kammarkollegium 1851, död.

13. YNGRE MAN VID ETT FÖNSTER, VARI LUNDS DOMKYRKA SKYMTAR.

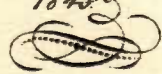
Tuschteckning.

Säkerligen självporträtt av CARL LORENZ HENRIK WETTER.

Varje sida mäter 12 × 16,5 cm. Av bokens 17 blad äro 3 tomma. Pärmens klädd med grönt vattrat papper, med smal guldrand och påtryckta bokstäver: C. W.

Handwritten decorative flourish consisting of a series of overlapping, stylized letters and flourishes, possibly representing the name 'Wetter'.

Carl Wetter.

1845

Min kära bröder Weller!
Nag på begäran sätter
I denna bok mitt namn
Som skedd i

Carlskrona d. 29 Jan. 1846.

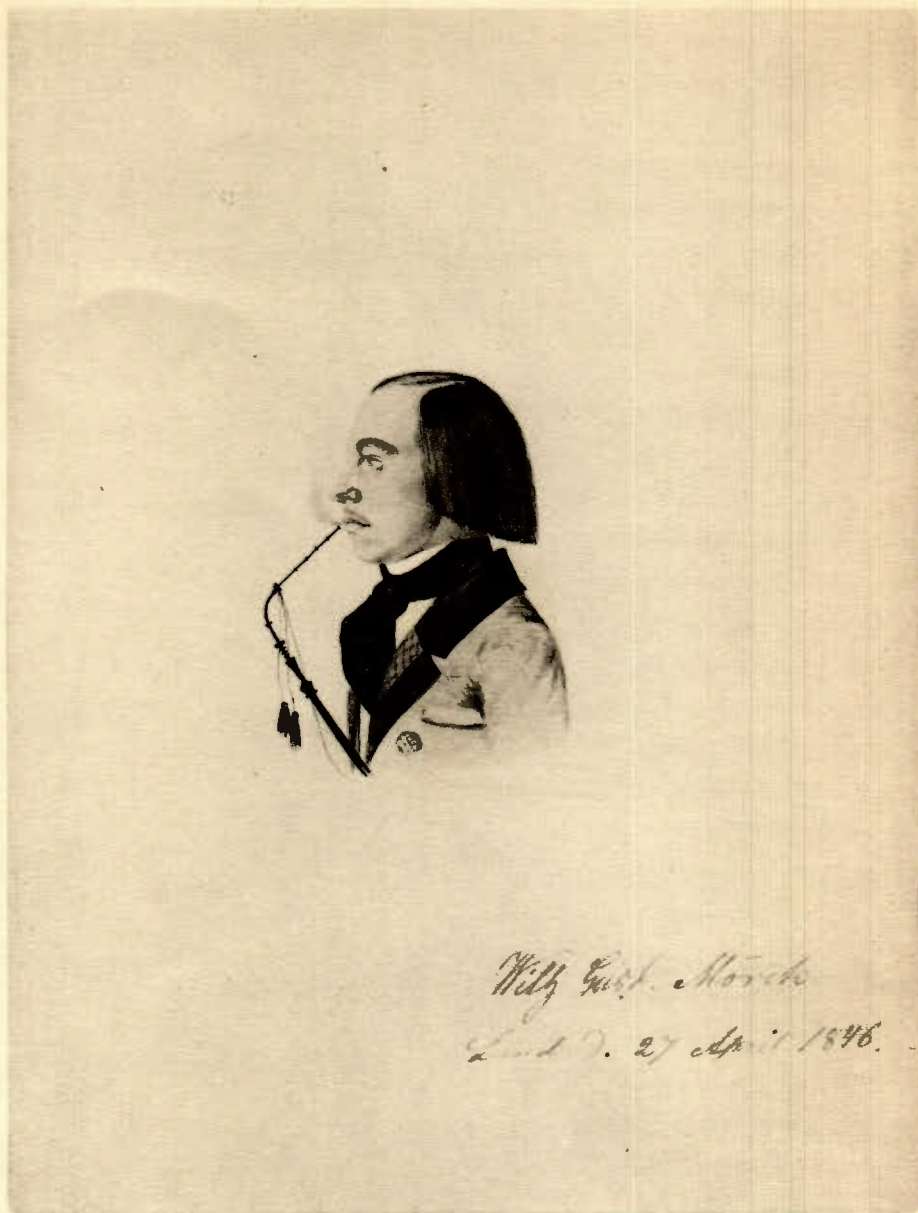
Willy von Raun.

⁵
Gustav. Moller
died 11.20th April 1870.

Willy Gust. Mörck
Lund 9. 27 April 1846.

A. J. F. J. J.
June 12, 1845.

M. W. M. A. A.
Lund den 30 Maj 1876.

Fr. Lundberg.
Lund d. 15 Maj 46

